

indiciis, ut præfertur, ad torturam sufficientibus, declaretur, an delictum, de quo est quæstio, inter excepta connumerari debeat, necne: tum denique in eo quod pertinet ad obligationem restituendi reum ad formam dictarum constitutionum, quatenus is in progressu causæ, indicia hujusmodi sibi adversaria purgaverit, atque diluerit.

Ipsas demum præsentis litteras, et in eis contenta quæcunque, perpetuæ firmitatis vim, et robur habere, suosque integros, atque plenarios effectus in locis, atque ditionibus prædictis, ac respective ubilibet locorum, et gentium, sortiiri, et oblinere, atque ab omnibus, et singulis, ad quos spectat, et quoquomodo pro tempore spectabit in futurum, etiam sub statutis pœnis, atque censuris per contravenientes ipso facto incurrendis, omnino servari; sicque, et non aliter in præmissis, per quoscunque iudices ordinarios, et delegatos, etiam sanctæ Romanæ Ecclesiæ cardinales, etiam de latere legatos, et cardinalium hujusmodi congregationes, et apostolicæ Sedis nuntios, necnon sæculares curias, et magistratus, etiam supremos, aliosve quoslibet, quacunque præeminentia et potestate fungentes, et functuros, etiam speciali nota, et mentione dignos, sublata eis et eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi, et interpretandi facultate, et auctoritate, iudicari et definiri debere, decernimus, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus præmissis, aliisque quibuslibet apostolicis constitutionibus, regulis, et ordinationibus, necnon quarumcunque ecclesiasticarum aut sæcularium curiarum legibus, edictis, stylis, usibus et consuetudinibus, etiam immemorabilibus: privilegiis quoque, indultis, et facultatibus, quibusvis personis etiam speciali mentione dignis, et quavis quantumcunque sublimate dignitate et auctoritate fulgentibus, et ex quibusvis etiam gravibus et urgentissimis causis, seu quibuscunque regularium ordinibus, etiam Mendicantium, et militaribus, etiam S. Joannis Hierosolymitani, seu monachorum, aut clericorum regularium congregationibus, societatibus, et institutis, etiam societatis Jesu, aliisque quibusvis etiam sub quibuscunque verborum tenoribus, et formis, et cum quibuscunque clausulis et decretis, etiam motu, et potestatis plenitudine similibus, seu consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, et innovatis; quibus omnibus, et singulis, illorum tenores, formas et causas præsentibus pro plene et sufficienter expressis, atque etiam insertis ac respective servatis habentes, ad præmissorum effectum, hac vice duntaxat prædictis motu, scientia et potestatis plenitudine derogamus, et derogatum esse volumus cæterisque contrariis quibuscunque: seu si aliquibus communiter, aut divisim ab hac eadem sit Sede indultum, quod nullo in casu, seu extra certos casus, certisque de causis excommunicari,

suspendi aut interdicti non possint, nisi per litteras ejusdem Sedis, facientes plenam et expressam, ac de verbo ad verbum de indulto hujusmodi mentionem.

Ut autem præsentis litteræ, et in eis contenta hujusmodi, ad omnium notitiam perducantur, etc.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostram, etc.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ 1750, Idibus Martii, pontificatus nostri anno decimo.

D. card. PASSIONEUS.

(158. Hæretici, aut de hæresi suspecti, et Judæi post baptismum in apostasiam lapsi, possunt ab inquisitoribus extrahi ab ecclesia; sed vel ante, vel post capturam commo-neri debet episcopus.

(159. Qui e loco relegationis, sive e carceribus, sive triribus in asylum se proripit, nisi reus sit criminum quæ immunitate privantur, jure asyli potitur.

(160. Sic statuit Benedictus XIV, novissima encyclica ad inquisitores contra hæreticam pravitatem; quam hic subjicimus.

BENEDICTUS XIV, ETC.

Elapso proximo anno 1750, edita a Nobis fuit apostolica constitutio, data Idibus Martii, cujus initium est *Officii nostri*, quæque agit de locali ecclesiarum immunitate. In ea Nos decessorum nostrorum Romanorum pontificum Gregorii XIV, Benedicti XIII, et Clementis XII constitutionibus inhærentes sublatis de medio quibusdam cavillationibus et subterfugiis, quibus earum executio impediatur, decrevimus atque statuimus ut iis, qui criminis excepti reus foret, si aliquando in immunem locum confugeret, extrahi ab eo deberet, quotiescunque indicia ad torturam sufficientia haberentur, quæ delictum comprobarent, utque præterea extractio non nisi auctoritate episcopi, et cum interventu personæ ecclesiasticæ ab eodem episcopo deputandæ fieri deberet; ac demum ut dum curiæ sæculari traditio fieret, indicendæ censuræ essent ab eadem incurrendæ nisi extractus ecclesiæ restitueretur, quoties ab eodem in progressu causæ purgata fuissent indicia, ex quibus ipse patrati delicti reus arguebatur. Quia vero memorati decessores nostri decreverunt extractionem a loco immuni non nisi a solis episcopis, aut a prælatis, qui eisdem superiores essent, fieri debere; exclusis inferioribus, licet ordinariis, ac nullius diœcesis, et separatim territorium habentibus, quo in casu extractio ad viciniorum episcopum devolveretur, idem a Nobis pariter in citata constitutione nostra decretum fuit.

§ 1. Hæreseos crimen, ut probe compertum habetis, exceptum est, quique illius est reus, asylo ecclesiæ minime gaudet, iis etiam inhærendo, quæ in constitutione Greg. XIV qua immunitatis localis regula, ac norma præscribitur, decreta fuerunt. Cum autem in congregatione sanctæ Inquisitionis feria v, die 28 Januar. vertentis anni 1751

eoram Nobis de more habita, excitatum dubium fuisset quæ ratio servanda et qui modus adhibendus esset, quoties reus hæreseos extrahendus esset ab ecclesia, ad quam confugisset, ne in carcerem duceretur, sive cum ex vinculis quibus tenebatur, aut ex triribus, aliove loco ad quem relegationis aut operis faciendi causa damnatus fuerat, fuga evasisset; Nobis, qui præcedenti anno memoratam constitutionem condidimus, reservavimus, ut super hujusmodi re pronuntiarem, quod nunc per ea, quæ subjicimus, præstare intendimus.

§ 2. Aut agitur de hæreseos crimine, quæ præcipua tribunalis Sancti Officii inspectio est; aut de aliis exceptis criminibus, quæ immunitate non gaudent: aut de aliis criminibus, quæ minime excepta sunt; et quæ immunitate gaudet, sed ideo ad id tribunal pertinent, quod ab aliquo ex illis commissum sint, qui, utpote ipsius Tribunalis jurisdictioni subjecti, iudicium illius subire debent.

§ 3. Si de crimine hæreseos agitur, cum a decessore Nostro Joan. XXI qui XXII dictus est, in sua constitutione, cujus initium: *Ex parte vestra* in bullario Romano, tom. I, decretum fuerit quod hæretici, aut de hæresi suspecti, necnon Judæi, qui cum ad catholicam fidem conversi fuerint deinde in apostasiam incidunt, si ad Ecclesiam confugiunt statim per inquisitorem ab eadem extrahi debeant, minime quidem nostra mens est ut prædictæ constitutioni derogemus, imo eadem observari volumus, eam tamen methodum adhibendo ac servando quam modo subjungimus, videlicet quod inquisitor, quoties hujusmodi reus ab ecclesia extrahendus erit, omnem adhibeat curam ut id majori qua decet erga domum Dei reverentia contingat. Et quoniam fieri omnino nequit ut ante extractionem, indicia quæ contra reum habentur episcopo communicentur, cum secreti lex id minime patiatur, et quoniam, ubi etiam id fieri posset, inutile id prorsus esset, cum notum sit sacrum Inquisitionis Tribunal ad capturam minime procedere, nisi semiplena delicti probatio præcesserit; non tamen illud omittat ut vel ante, vel post capturam, episcopum de ea certiorum faciat, tam propter reverentiam quæ illius dignitati debetur, quam, ut quantum fas est, id quod in Constitutionibus Gregorii, Benedicti, Clementis ac Nostræ decretum est adimpleatur, quod etiam ea de causa ita a Nobis decernitur, propterea quod viderimus, olim in congreg. S. Officii quæ cor. prædecessore nostro Urbano VIII, Feria v, 10 Junii 1638 habita fuit, proposito casu ac discusso dubio: « An reus de hæresi inquisitus, confugiens ad ecclesiam, debeat extrahi ab episcopo, vel ab inquisitore? » Pontifex, auditis votis, respondit « reum posse extrahi ab inquisitore, certiorato ante vel post ordinario. »

§ 4. Ubi autem de aliis criminibus exceptis agatur quæ tamen hæreseos minime sint, ac multo magis si de iis agatur quæ inter excepta non recensentur, etiam si ad sacri Tribunalis cognitionem, vel quia ab aliquo

ejusdem jurisdictioni subjecto commissum sint, vel alio quocunque nomine pertineant, declaramus eos qui casuum minime exceptorum rei sunt immunitate gaudere debere, quoties autem casuum exceptorum rei, qui tamen hæreseos rei non sint, ab ecclesia extrahi debeant, ea omnia exacte observanda esse, tum quæ in Constitutione nostra, tum quæ in aliis præcedentibus Constitutionibus decreta sunt, indicia nimirum quæ ad torturam sufficientia sint episcopo communicari debere, cum hic secreti lex minime impedimento sit; præterea extractionem non nisi auctoritate episcopi et cum interventu personæ ecclesiasticæ ab eodem deputandæ faciendam esse, aliaque omnia servanda quæ in dictis Constitutionibus leguntur.

§ 5. Quæ hactenus dicta fuerunt eorum etiam respectu servanda sunt qui ex carceribus, sive ex triribus, sive ex loco eorum relegationis effugiunt, et in ecclesiæ alicujus vel loci immuni asylo sese recipiunt; si enim hi rei vel damnati propter hæreseos crimen sunt, eorum extractio ab inquisitore faciendæ erit, ita tamen ut de ea, vel ante vel post, episcopus certior fiat: si vero rei aut damnati sint propter aliquod delictum exceptum, non autem propter crimen hæreseos, sive pro alio delicto quod minime exceptum sit; quoad primos: exactio fiat episcopi auctoritate et ecclesiastica persona interveniente ab eodem episcopo deputanda; quoad secundos autem, si in asylo ad quod confugerunt remanere sinantur, etiam si ex triribus cum catenis effugerunt, dummodo a prædictarum tririum, aliorumve justitiæ ministrorum manibus liberi essent, nisi forte episcopus indultum a Sede apostolica habeat, ut a triribus fugitivos extrahere ab ecclesiis possit, cum in hoc casu, ob fugitivum recuperandum ad eundem recurrere liceat vel etiam ad apostolicam Sedem, si hujusmodi indulto episcopus careat cum ipsa sancta Sedes in particularibus casibus, quoties id delictum exigat, nequaquam renuat episcopis auctoritatem impartiri eos ab ecclesiis extrahendi qui e carceribus ac triribus effugerint, licet criminis excepti minime rei sint. Hæc inquisitoribus quæ significarem habuimus, atque interim illorum singulis apostolicam benedictionem imper-timur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die xx Februarii 1751, pontificatus nostri anno undecimo.

ADDITIONES EX EDITIONE BARBIELLINIANA.

(161. Demum idem Pontifex, iv Id. Nov. 1752, in Constitutione *Detestabilem*, Benedicti XIII de homicidio deliberato constitutionem eis qui in duello occidunt clarioribus verbis applicat, his scilicet: « Statuimus atque decernimus ut, si quis in duello, sive publice sive privatim indicto, hominem occiderit, sive hic mortuus fuerit in loco conflictus sive extra illum ex vulnere in duello accepto, hujusmodi homicida, tanquam interficiens proximum suum animo præmeditato ac deliberato, ad formam Constitutio-

nis fel. record. prædecessoris nostri Benedicti XIII, quæ incipit: *Ex quo divina*, data IV Idus Junii anno Domini 1725 ab ecclesiasticæ immunitatis beneficio exclusus et repulsus omnino censeatur, ita ut a cujuscunque sacri aut religiosi loci asylo ad quod confugerit, servatis tamen de jure servandis, extrahi et Judicis competentis curiæ pro merito puniendus tradi possit et debeat: super quo, Nos, episcopis aliisque superioribus antistitibus ad quos respectue pertinet et pertinebit in posterum, necessarias et opportunas facultates præsentium quoque tenore impertimur. Quin etiam, vivente adhuc altero in gravi certamine vulnerato, si percussor in locum immunem se receperit ex quo, eveniente illius morte, fugam arripere et legum severitatem evadere posse prospiciatur, volumus et respectue permitimus, ut, quatenus periti ad inspicendum vulnus acciti grave vitæ periculum adesse retulerint, percussor ipse, prævio semper decreto episcopi et cum assistentia personæ ecclesiasticæ ab eodem episcopo deputatæ, ab ejusmodi loco immuni extractus sine mora carceribus mancipetur; ea tamen lege iudicibus indicta ut illum ecclesiæ restituere debeant, si vulneratus superstes vivat ultra tempus a legibus quæ de homicidio sunt constitutum, alioquin in easdem pœnas incidant quæ in iisdem Benedicti XIII litteris constitutæ sunt adversus illos, qui delinquentem in aliquo ex casibus ibidem expressis ex iudiciis ad id sufficientibus sibi traditum restituere recusent, postquam in suis defensionibus hujusmodi indicia diluerit. »

(162. Anno deinde 1758 pridie Kal. Octobris Clemens XII litteras dedit, quarum initium: *Inter graviores*, ad preces sereniss. electoris palatini Caroli Theodori, constituitque ut, in oppido Manhemii carcer aliquis a laicali potestate exemptus jurisdictioni diocesanæ, nimirum episcopi Wormatiensis subiceretur, ejusque carceris custodes et ministri, in his quæ ad custodiam reorum ex locis immunibus extractorum pertinent, dicto episcopo ejusque officio et vicariatui, omnino parere teneantur. Cum igitur contingerit delinquentem laicum ad ecclesiam aliumque locum immunem in Palatinatu confugere, si quidem is publica voce et fama reus arguatur ejusmodi criminis cui, juxta canonicas sanctiones, ecclesiasticæ immunitatis præsidium denegatur, non alio ad id requisito argumento, satis esse et fore declarat pontifex ut ad illius extractionem procedatur per ministros curiæ laicalis, prævia tamen semper licentia, seu facultate in scriptis obtinenda et concedenda a superiore ecclesiastico, seu ab alia persona ad id deleganda, et cum interventu et præsentia ecclesiasticæ personæ per eundem superiorem ecclesiasticum deputanda ad hoc ut extractio hujusmodi cum districta modestia et sine populi scandalo perficiatur. Hæc porro licentia in scripto obtinenda et personæ designatio fiat ab ipso episcopo, vel ejus vicario generali in locis ubi isti resident;

alibi vero, a vicariis foraneis, hisque deficientibus a parochis locorum, quos scilicet vicarios foraneos, atque parochos episcopus semel in conferendo singulis eorum officio irrevocabili delegabit: hi tamen de licentia ad extractionem rei a se data quamprimum certiore reddent episcopum, vel ejus vicarium generalem. Reus autem hac ratione extractus ad ecclesiasticum carcerem supra designatum illico deducendus, ibique custodiendus erit nomine ecclesiæ et sub omnimoda dispositione episcopi, quoadusque idem episcopus, vel alius ab eo ad id deputatus de iudiciis a sæculari curia allatis satis cognoverit, et sua sententia in scripto proferenda declaraverit constare aut non constare de crimine excepto. Si constat, reus erit curiæ sæculari tradendus; si non constet, loco immuni unde eductus fuerat restituendus erit.

(163. Idem Clemens XIII, duobus post annis, nempe 26 Aprilis 1760, ad instantiam serenissimi Bavariæ electoris deerevit, ut a S. Congregatione immunitati ecclesiasticæ præposita tribuatur episcopis Bavariæ facultas ad triennium duratura extrahendi, cum debita decencia et interventu ecclesiasticæ personæ ab episcopo deputandæ, milites reos desertionis aut cujusvis alterius delicti militaris, a quibusvis ecclesiis et locis immunibus suæ diocesis, illosque consignandi eorum præfectis, reportata tamen prius ab iisdem promissione more nobilium de non plectendis ejusmodi militibus morte aut aliqua gravi pœna corporis afflictiva, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ adversus contravenientes Romano pontifici præterquam in mortis articulo reservatæ. De hac concessa facultate eminentissimus præfectus congregationis Immunitatis, cardinalis Delci, monuit Bavariæ ordinarios, cum potestate subdelegandi alios. Igitur sereniss. elector per decretum ad legionum præfectos, datum 23 Junii ejusdem anni 1760, jussit moneri milites de hoc pontificio indulto, exactamque ejus executionem demandavit. Ut autem singuli scirent quænam essent delicta militaria, eorum catalogus decreto adjectus est. Eum vide, si placet, apud P. Zech. § 113.

ARTICULUS III.

Quoad ea quæ concernunt privilegia, extractionem, et restitutionem confugientium et pœnas violantium jus asyli, et absolutionem ab eisdem.

(1. Rei debent recipi in locis sacris ad quæ confugiunt, nec possunt inde repelli aut excludi. *Communis*, arg. l. II et 3, et l. Præsenti 6, cod. *de his qui ad ecclesias confugiunt*; ibi: « Ex his (religiosis) locis eorumque finibus nullos expelli, aut aliquando ejici patimur; » cap. *Reum* 9, caus. 17 qu. 4 ubi statuitur ut « rectores ecclesiarum pacem et vitam, membra ejus (rei nempe) obtinere studeant, » et concordat c. *Inter alia* 6, de Immunitate eccl., ibi: « rectores Ecclesiarum sibi obtinere debent membra, et vitam, » scilicet confugiti ad ecclesiam. (2. Rei con-

fugiti nequeunt a loco sacro seu immuni per vim extrahi, nisi commiserint aliquod crimen exceptum. *Communis*, textu expresso in cap. *Definivit* 35, caus. 17, quæst. 4, ibi: « Nullus audeat confugientes ad ecclesiam et residentes inde abstrahere; » et cit. cap. *Inter alia* 6 de Immunit. eccl. ibi: « Quantumcunque gravia maleficia perpetraverit (nisi sint de exceptis) non est violenter de ecclesia extrahendus, » et concordat l. II, cod. *de his qui ad ecclesias confugiunt*, ibi: « Sancimus nemini licere ad SS. ecclesias confugientes abducere. »

(3. Neque possunt rei confugiti capi et extrahi ab Ecclesiis de eorum consensu. Sac. congregat. Immunit. in Cajacen. 20 Novembr. 1640, lib. III decret. Paul., pag. 134, quia, non obstante illorum consensu et expressa renuntiatione privilegio immunitatis, adhuc violaretur ecclesiæ immunitas, cum tale privilegium sit concessum potius ecclesiæ quam personæ; leg. præsentis 6, cod. *de his qui ad ecclesias confugiunt*, cap. *Reum* 9, c. *Fratres* 10, et cap. *Definivit* 35, caus. 17, quæst. 4, et privilegio ecclesiæ, seu locali persona nequeat renuntiare; arg. cap. *Contigit* 56, de sentent. excomm. ubi statuitur quod excommunicatus sit qui in clericum etiam volentem et consentientem manus injecerit violentas, et Clericus qui se sponte subjecerit excommunicetur, cum Clericus renuntiare non possit privilegio clericali, utpote non tam ob favorem personæ quam totius status clericalis introducto, ibi: « Cum ille canon non tam in favorem clerici ordinati quam in favorem ordinis clericalis fuerit promulgatus; » et generale sit ut privilegio in favorem duorum concessio alter altero invito renuntiare non possit; cap. *Ad apostolicam* 16, de regularibus, et ibi Glossa communiter recepta in verb. *Monasterii*; Fagnan. in cit. cap. *Inter alia* 6 de Immunit., n. 87, sequent.; Pignatell. tom. VI, consult. 2, n. 29; Farinaccius in Appendic. d. Immunit. cap. 19, n. 304 cum aliis ibi citatis; Reiffenstuel, lib. III dec., tit. 49, n. 161, et alii apud ipsum.

(4. Possunt tamen rei confugiti sponte ab ecclesia exire ac permittere ut egressi capiantur, quia tunc non violatur immunitas, cum nec ipsis nec ecclesiæ fiat injuria, non ipsis, quia volentibus non fit injuria; l. Cum donationis, cod. *de Transactionibus*, et reg. 27 Jur. in 6; non ecclesiæ, quia in tali casu nec capiuntur in ipsa, nec violenter extrahuntur, sed prius rei ab ipsa sponte recedunt, unde ecclesiæ nulla fit injuria; arg. l. *Quod factum*, ff. de Pactis. Guillelm. de Monte Laudun., et post eum Vitalin. in Clement. 1, n. 85, de Pœnit. et remiss.; Fagnan. loc. cit. num. 90; Pignatell. loc. cit. n. 29; Farinac. loc. cit. n. 306; Reiffenstuel loc. cit. n. 18, et alii.

(5. Rei confugiti, quando in loco sacro existunt, non possunt per sententiam aliquam condemnari ad mortem, aut aliam pœnam corporalem; cap. *Reum* 9, c. *Id. constituimus* 96, caus. 17, quæst. 4, cap. *Inter alia* 6, de Immunit. ibi: « Nec inde damnari debet ad mortem, vel ad pœnam; » quæ verba Fagnan. ib. num. 12, adductis variis sacris ca-

nonibus dicit non posse intelligi de executione ipsius sententiæ, sed esse intelligenda de ipsa sententiæ prolatione seu condemnatione, ut ipse innuit verb. *Damnari*. Et dicit Judices sæculares in perniciem animarum suarum proferre sententias capitales, vel corporis afflictivas in confugientes ad ecclesias et ibi commorantes, Abbas in cit. c. *Inter alia*, n. 3; Hostiens. ibid. num. 1; Joan. And. ibid. n. 3; Innocent. ib. in verb. *Ad pœnam*; Silvester verb. *Immunitas* 3, quæst. 4; Layman lib. IV, tract. 9, cap. 3, num. 13; Pithing, lib. III decret., tit. 49, num. 47; Reiffenstuel ibid. num. 166, et alii. (6. Notant tamen Haunoldus tom. VI, tract. 1, n. 249; Castrapalao part. II, tract. 11, disputat. unic., punct. 11, num. 11; Jul. Clar. in append. *de Immunitate* cod. 19, et alii, huic juri in pluribus locis derogatum esse de consuetudine contraria, vi cujus rei ad loca sacra confugientes a iudice citantur, et non comparentes condemnantur pœna juris ordinaria, quamvis sententia executioni mandari non possit, nisi rei sponte exeant, aut alias extra loca sacra deprehendantur; et a Fagn. loc. cit. sub. n. 15 advertitur « Sacram congregationem Immunitatis in causa Mantuana 10 Septemb. 1629 censuisse iudicem etiam laicum posse procedere contra confugientem ad locum immunem prout juris in contumaciam, et in Januensi die 9 Octobris 1629, Nicolaum de Valle restituendum esse ecclesiæ, sed iudicem laicum posse contra illum ad pœnam exsilii, et ad alias in contumaciam procedere. »

(7. Rei confugiti, licet quando existunt in loco sacro, damnari non possint pœna mortis, vel alia corporali, possunt tamen puniri alia pœna, videlicet pecuniaria; *Communis ac certa*, arg. cap. *Reum* 9, cap. *Id. constituimus* 36, caus. 17, qu. 4 et cap. *Inter alia* 6 de Imm., ibi: « Super hoc tamen quod inique gessit est alias legitime puniendus. » (8. Imo, si per sua crimina alios damnificaverint, non solum possunt sed et debent compelli ad eis satisfaciendum per pecuniam, aut alia bona temporalia, si quæ habent; arg. c. cap. *Reum*, ibi: « Tamen legitime componat quod inique fecit: » componere autem pro damno dato est pecunialiter satisfacere, ut notat archidiaconus in c. cap. *Reum*, n. 3 et Fagn. in c. cap. *Inter alia* n. 17 et c. cap. *Id. constituimus*, ibi: « Ei cui fuit criminis (id est obnoxius, ut explicat Glossa ibidem) de satisfactione conveniat. » Et ideo, non obstante quod ipsi existant in loco sacro, adhuc ex communi praxi licite fit executio in eorum bonis.

(9. Rei confugiti nequeunt in loco sacro carcerari, nec vinculis constringi; arg. l. Præsenti 6, cod. *de his qui ad ecclesias confugiunt*, ibi: « Non patimur., in ecclesiis quempiam detineri atque constringi. » Et cap. *Definivit* 35, caus. 17, quæst. 4, communis cum Farinac. l. cit. 297; Reiffenstuel l. cit. n. 171; Pignat. tom. VI, cons. 4, n. 93, ubi refert sic decrevisse sacram Congregationem his verbis: « Confugientes non possunt retineri in ecclesia in compedibus, aut ligari,